sima ja Jumalat paluma, et sel korral weel jätkaks wana Peetri elu päiwi.

Kai jäi üksi koju ja walmistas köögis perele lõunat. Tema meele tuli, mis ta mullu waga keenale teinud, ja et kurja rahwa nõuust ommeti head ei saa. Jälle mõtles ta, kuida ta Juhanit enesele wõiks meelitada, sest nüüd see ju polnud sugugi temast hoolinud. — Korraga köögi uks läks lahti ja Tiirik astus lahkeste teretades sisse. Kai jutustas temale kohe, mis Peetrist kuulda saadud. Tiirik pani ennast sest hoopis teadmataks, ja löi käed koku; siis rääkis tema jälle, kuida tema isa isale halwamine tulnud kolmele korrale, ja oli siiski weel eluse jäänud; ega siingi sellepärast kohe pole surma karta! Siis lisas tema weel, kuida tema lootis, et Kai teeks tema meele pärast ja läheks oma ema seie kutsuma, sest et tema tarwitab teda mitmeks pääwaks oma tõõle, ja maksab mis ta pärib. Tiirik lubas ise tule järele waadata ja maja hoida, ja pealegi Kaiele meelehead anda. — Kai ruttas ema järele minema.

Sai Kai äraläinud, kohe Tiirik põõras oma kurja tõõle. Sai se tehtud, siis wõttis ta sõõ piibu peale ja istus tule ääre piipu tõmbama.

Juba Kai jõudis emaga tagasi. Esite kõneleşid nemad Peetrist; — siis Tiirik tegi kauba selgeks, andis Kaiele poole rubla, ja ruttas minema, sest kirik oli wäljas ja Triinu koju tulemas.

Juhan oli kül rutanud, aga Peetri wiimne tund oli käes. Tük aega oli tema ju keeletu olnud, aga kui Juhan tupa astus ajas tema ennast weel kord istukülle ja rääkis: „Mo kirstus .... wiimne seadus! .... kõik sulle! .... Piibli! — Enam ta ei saanud räägitud; ta langges woodile, tõmbas sügawalt hingge, ja — heitis hingge.

Surnud wiidi oma koju ja maeti maha.

Kui surma sõnumed said Kaigule, siis oli kohtumees Peetri asjad kohtu pitsati alla pannud ja pärast matmist tuli kohus wara kirja panema. Esimeseks wõeti Peetri kirst lahti, et õpetaja tunnistas: Peeter on sinna oma wiimse seadmise-kirja pannud ja kõik wara Juhanile kingkinud; pealegi on Peeter selle kirja weel teisele korrale kirjutanud ja õpetaja nimi saanud mõle-

Eesti-ma rahwa Kalender 1859, k. 29